

MRTVÝ NA PLÁŽI

THRILLER

ANNA JOHANSEN

MRTVÝ NA PLÁŽI

Copyright © der Originalausgabe 2017

By Anna Johanssen

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blanka Pscheidtová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1851-1 (pdf)

MRTVÝ NA PLÁŽI

ANNA JOHANSEN

VENDETA

Je mrtvý.

Ale byla to příliš lehká smrt. S pohledem na Severní moře a širokou písčnou pláž Kniepsand.

Bylo by mi milejší, kdyby zdechl v nějaké temné a vlhké díře v zemi. A křičel přitom strachy.

Bylo to tak snadné. Nic netušil, ani v poslední vteřině. Měl vědět, za co platí. To je to jediné, co si vyčítám. Ne jeho smrt, kterou si zavinil sám. Je svým vlastním vrahem.

Nenávidím ho. Ta arogance, ten pohrdavý výsměch v jeho tváři, ty mrtvé oči. Je to pachatel, ne oběť.

Nebudu se za svůj čin ospravedlňovat.

Bylo to správné. Byla to jediná možnost.

Je mrtvý.

Ale ostatní ještě žijí.

Byl to začátek. Nic víc.

Jedna

Lena přijala hovor.

„Ano?“ ozvala se stručně, aniž se napřed podívala na číslo na displeji.

„Paní Lorenzenová, máte pro mě chvílku?“ zeptal se šéf kriminálního úřadu Joachim Warnke. Navzdory jeho líbeznému hlasu jí bylo okamžitě jasné, že se na ni šéf neobrací s otázkou ani s prosbou.

„Jsem u vás za pět minut,“ odpověděla stroze a položila sluchátko.

Jejich vztah byl narušený nejpozději od doby, kdy Lena Lorenzenová pracovala pod jeho vedením v jedné zvláštní komisi. Mladí rodiče z Lübecku tehdy ohlásili, že pohřešují osmiletého chlapce, který nebyl navzdory velkoryse zorganizované pátrací akci nikdy nalezen. Když ani po čtyřech dnech od jeho zmizení nepřišel rodičům požadavek výkupného, šef kriminálního úřadu Warnke, který navzdory běžným zvyklostem osobně řídil zvláštní komisi, soustředil hlavní směr pátrání na známé pedofily v okolí Lübecku. Lena projevila

nesouhlas s tím, že rodiče dítěte byli příliš rychle vyloučeni jako možní spoluúčastníci činu, ale od šéfa se dočkala pouze jasného odmítnutí. Její vyšetřování na vlastní pěst nikam nevedlo, protože bez podpory policejního aparátu téměř neměla šanci přijít na kloub rozporům ve výpovědích rodičů. Přestože postupovala velmi opatrně, jeden z kolegů ji přistihl při tajném pátrání. O několik hodin později už seděla v kanceláři ředitele Warnkeho. Důsledkem byl záznam do jejího osobního spisu a vyloučení z dalšího vyšetřování. Pohřešovaný chlapec se nikdy nenašel, práce komise pomalu ustávala, až se na případ zapomnělo.

Lena zaklepala na dveře a vešla do Warnkeho služebny.

„Posaďte se u nás,“ ukázal šéf na židli před svým psacím stolem. „Vy jste vyrůstala na Amrumu?“

„Ano, tam jsem se narodila a vyrostla. Proč se ptáte?“

„Takže se tam dobře vyznáte,“ konstatoval bez odpovědi na její otázku.

„Po maturitě jsem z ostrova odešla. Jinak bych sotva stála tady před vámi. Přinejmenším jako hlavní komisařka. Ale vy přece znáte můj osobní spis.“ Slova *osobní spis* pronesla pomalu a důrazně.

Ignoroval její poznámku a pokračoval: „Máte na ostrově příbuzné?“

„Ano,“ odpověděla stručně a přemýšlela, kam tenhle podivný rozhovor směřuje.

„Znáte dětský domov v...,“ podíval se do svých poznámek, „... v Norddorfu?“

„Jenom podle jména.“

„Nejste tedy známá nebo příbuzná jeho ředitele, Heina Bohlena?“

„Ne, je mi líto,“ řekla Lena a trochu podrážděně dodala: „Můžete mi prosím říct, o co tady jde?“

„Jedno po druhém, paní hlavní komisařko.“ Úsměv se mu úplně nepodařil. „Zmíněného Heina Bohlena našli před dvěma týdny mrtvého na pláži. Seděl v plážovém koši. Kolegové z Amrumu přivolali místního lékaře, který u oběti potvrdil srdeční infarkt. Vypověděl, že mrtvého už několik let léčil na srdeční obtíže. Vystavil úmrtní list a celá záležitost téměř zapadla do písku.“ Šéf kriminálního úřadu se suše zasmál své malé slovní hříčce. „Příbuzní naštěstí trvali na pitvě. Abych to shrnul – zřejmě vznikly pochybnosti, zda ten muž zemřel přirozenou smrtí. A místní kolegové byli najednou ochotni případ kvalifikovat jako sebevraždu. V té chvíli se dala do pohybu menší lavina. Mrtvé tělo se dostalo k nám do Kielu na patologii. Ohledání ještě není ukončené, ale podezření z úmyslného zabití zesílilo. Mezitím se příslušnost případu přesunula k nejbližší vyšší instanci a kolegové z Flensburgu teď diskrétně požádali o pomoc Zemský kriminální úřad.“

„Diskrétně?“ podivila se Lena.

„Jak jsem řekl, pitva ještě nepřinesla konkrétní výsledky, pouze velmi podezřelé okolnosti.“

„A ty jsou?“

Warnke polkl. Bylo mu jasné, že Lenu Lorenzenovou nemůže odbýt vágními domněnkami.

„Jed. Tropicový jed, domnívá se doktor Hinrichsen. Takový, který tělo dokáže relativně rychle odbourat, takže už se nedá jednoznačně prokázat. Zjistil ale změny na orgánech, které podle jeho názoru na něco takového poukazují. Už zapojil Institut tropických chorob v Hamburku, ale na výsledky ještě musíme chvíli počkat. Jak bylo řečeno, pravděpodobně se jedná o zatím neznámý jed. S kolegou ve Flensburgu jsem se před chvílí domluvil, že jim pošlu někoho, kdo se na případ podívá na místě. Přidělí vám jednoho mladého kolegu z Flensburgu. Měl by vás podpořit, ale budete mít naprosto volnou ruku.“

Přisunul jí přes stůl spis. „Tady jsou kopie všech podkladů.“

Lena v duchu zasténala. Absolutně nechápala Warnkeho pohnutky. Proč si na tohle vybral právě ji? Byla si naprosto jistá, že k ní nemá valnou důvěru. Po incidentu ve zvláštní komisi neměla daleko ke služební degradaci na obyčejnou komisařku. Unikla tomu jenom díky intervenci Warnkeho penzionovaného předchůdce Enna Eiltse. Bylo to celé nanejvýš podezřelé.

„Vy mi nedůvěřujete,“ řekl Warnke. „A já tomu dokonce rozumím. Náš vztah je trochu narušený. Dalo by se to tak vyjádřit?“

Lena byla zmatená. Zatím se nikdy nestalo, aby s ní šéf kriminálního úřadu takhle jednal. Ještě víc ji to znejistilo. Co za tím vězí?

„Ano, tak by se to dalo formulovat,“ odpověděla po chvíli.

„Moje matka mi v dětství vtoukala do hlavy, že na hádku musí být vždycky dva.“

Lena se na něj vážně zařadila. „Moudrá žena.“

„To tedy ano! Bohužel jsem to pochopil příliš pozdě. Tak dobrá.“ Posunul spis ještě o něco blíž. „Co myslíte? Nebyl by případ na Amrumu pro vás to pravé?“

Proč mu nevěřím? prolétlo Leně hlavou. Něco tady není v pořádku.

„Myslím, že nejsem v situaci, abych mohla odmítnout případ, kterým mě pověříte,“ pokrčila rameny a snažila se, aby to neznělo příliš drze.

Ředitel kriminálního úřadu zvedl pravé obočí. „Zajímavá formulace. V tomhle případě ale není na místě. Můžete odmítnout. A bez následků. Jestli chcete, dám vám to písemně.“

Lena se podívala na hodinky. „Pojeďu posledním odpoledním trajektem. Vědí o tom kolegové na ostrově?“

„Nejpozději deset minut po vašem odchodu to budou vědět.“ Odkášlal si. „O postupu informujte jenom mě.“ Položil před ni na stůl lístek. „Prosím, výhradně na tuhle e-mailovou adresu

nebo tohle číslo mobilu.“ Lena se zadívala na kartičku. Adresu ani číslo neznala. Zřejmě byly soukromé. „Výjimečně mi zkuste důvěřovat,“ dodal.

„Ráda bych měla písemné služební pověření.“

Šéf kriminálního úřadu Warnke jí přisunul list papíru. „To jsem předpokládal. Je tohle dostačující?“

Lena přelétla text, přikývla a vstala. „Jednu zprávu denně?“

Warnke se také zvedl a podával jí ruku. „To je absolutně v pořádku. Přeju vám hodně štěstí. Buďte opatrná.“

Lena se na něj podívala s neproniknutelným výrazem a málem řekla, že tentokrát si určitě nenechá nahlížet do karet. „Můžu si být jistá, že mi budete krýt záda?“

„Stoprocentně.“

Přikývla a otočila se. Než vyšla z kanceláře, ještě jednou se ohlédla. „Ozvu se vám. Nejpozději zítra večer.“

Zaparkovala svůj služební vůz, starší sedan VW Passat, před Ústavem soudního lékařství v Kielu. Nenápadná cihlová budova měla strohý šarm mnoha poválečných staveb ve městě. Kiel byl jako důležitý válečný přístav ve druhé světové válce z osmdesáti procent zničený. Kielský fjord, vstup do Baltského moře, se v té době stal s více než třemi sty padesáti potopenými plavidly největším lodním hřbitovem na světě.

Poslední dvě hodiny strávila Lena čtením spisu a několika telefonickými hovory. Nelíbilo se jí pomýšlení na to, že se stane Warnkeho loutkou. Nenáviděla pocit, že by měla fungovat jako jeden z mnoha pěšáků v šachové hře, který musí počítat s tím, že bude kdykoliv obětován za krále nebo královnu.

Enna Eiltse, kterému zavolala jako prvnímú, udivilo Warnkeho chování stejně jako ji.

„Z toho tedy nejsem moudrý,“ řekl. Lena už na jeho hlase poznala, že si o ni dělá starosti. „Warnke má určitě něco za

lubem. Neumím si představit, že by to souviselo výhradně s tím, že ten ostrov znáš. Za tím bude něco jiného. Žádný náznak?”

„Ne, nic. A taky jsem měla pocit, že další otázky by neměly smysl.“

„Klidně by tě hodil přes palubu, kdyby mu to prospělo. Hrozně ho štvalo, že tě tehdy nemohl odvolat ze služby. Ten chlap je mstivý a vypočítavý.“

„Takovou chybu jako tenkrát už neudělám,“ ujistila ho. „Měla jsem odmítnout?“

„Bylo mu jasné, že ten případ vezmeš. Zřejmě to bylo v plánu. Radím ti, aby sis dávala pozor. Trochu zapátrám, a jakmile se něco dozvím, okamžitě se ozvu.“

„Děkuju, Enno.“

Srdečně se rozloučili. Další, komu zavolala, byl Leon. Moc ho nepotěšilo, že slyší její hlas. Asi před třemi lety se zapletl do nepříjemného vyšetřování a Lena ho zachránila před žalobou. Od té doby jí tu a tam pomohl rychle a bez soudního rozhodnutí získat cenné informace. Jeho hackerské schopnosti přispěly v několika jejích případech k zásadnímu průlomům. Po chvíli dohadování jí slíbil, že prověří e-mailový účet Heina Bohlena. Příjemcem dalšího telefonátu byl kolega Ben z Flensburgu, kterého poznala na jednom kurzu. Byl to krátký hovor, ale i on jí slíbil, že bude mít oči otevřené. Po dvou dalších telefonátech konečně vyjela.

Vešla do ústavu soudního lékařství, vyběhla do prvního patra, prošla dlouhou chodbou a zaklepala na jedny z řady dveří.

„Ahoj, Leno,“ usmála se na ni tmavovlasá kráska u psacího stolu.

Lena ohlásila svou návštěvu u doktorky Luise Stahnkové už ze své kanceláře. Obě ženy se seznámily u komplikovaného případu před třemi lety a rychle se spřátelily.

Lena objala Luise a usadila se na židli u jejího psacího stolu.

„Tak povídej,“ vyzvala ji Luise a otevřela spis, který jí Lena položila na stůl. Počkala, až se soudní lékařka dostane do obrazu, a pak se zeptala: „Slyšela jsi o tom?“

Luise přikývla. „Ano, zdá se, že je to složitý a zároveň trochu záhadný případ. Předevčírem jsem se o něm náhodou bavila s Jochenem Hinrichsenem. Je přesvědčený o tom, že kdyby se k nám tělo dostalo včas, našel by stopy tropických jedů.“

„Je to pravděpodobné? O takovém jedu jsem ještě nikdy neslyšela.“

„Popravdě, já taky ne. Ale víš, že to není zrovna můj obor.“

„Jak na tu teorii přišel?“

„Říká, že to naznačuje poškození srdce. Nechci tě nudit lékařskými detaily, a navíc tomu dostatečně nerozumím. Z literatury takové případy neznám, ale jestli to tady v ústavu může někdo posoudit, tak jedině Jochen. Ale jsou to dohady, nic, co by obstálo před soudem.“

„Potřebuju záchytné body. Jak rychle může takový jed působit a jak se musí podat.“

„Těžko říct, dokud nevíme, o co se přesně jedná. Pro mě je to jedna velká spekulace. Chápu, že ti moc nepomáhám, protože sis přišla pro informace mimo oficiální prohlášení.“ Vzdychla.

„Protože Jochen nenašel žádné stopy po vpichu, ani žádné potvrzení teorie, že se jed dostal do těla pokožkou, musela oběť látku s největší pravděpodobností přijmout orálně.“

„Jak rychle takový jed působí?“

„Právě s tím mám problém. Aby mohl jed působit, musí se dostat do krevního oběhu. A navíc bývá prokazatelný i po letech.“

Lena se na přítelkyni zadívala nechápavě. „Teď ti úplně nerozumím...“

„Jochen se domnívá, že to musí být naprosto nový, případně zatím neznámý jed, který i po orálním užití vede ke smrti a již po relativně krátké době jej nelze prokázat.“

„Takříkajíc superjed pro všechny potenciální vrahy.“

„Vím, že to zní naprosto neuvěřitelně, ale zdá se mi, že Jochen takovou možnost připouští. Proto se obrátil na kolegy v Institutu tropických chorob v Hamburku. Bude to ale chvíli trvat, jak mi řekl.“

„To zní opravdu mysteriózně, ne? Ruku na srdce, Luise. Co si o tom všem myslíš?“

Doktorka Stahnková se vyhnula odpovědi. „Jochen tu momentálně není, jinak by ses ho mohla zeptat sama. Odjel na pár dní na nějaké školení do Mnichova.“

„To vím. Proto jsem přišla za tebou. Ale nejen proto. Tak co říkáš?“

Luise zasténala. „Upřímně? Zní to naprosto neuvěřitelně. I když to není můj obor, ta teorie podle mě od začátku do konce nesedí. Je mi naprostou záhadou, co se tady odehrává.“

„Toho jsem se obávala. Jak dlouho budeme čekat na ty výsledky z hamburského institutu?“

„Týden, možná víc.“ Luise se na Lenu ustaraně zadívala. „Jestli se ta varianta s jedem nepotvrdí, nebude pravděpodobná ani vražda nebo zabití. Proč jsi ten případ vzala? Vždyť Warnke...“

„Já vím, Luise. Rozhodla jsem se spontánně. Něco mi říkalo, že bude lepší ujmout se toho. Ale zeptám se ještě jednou. Když se takový jed dostane do krevního oběhu, jak dlouho trvá, než oběť zemře?“

Luise zavrtěla hlavou. „Ty jsi ale neodbytná. No, když to musí být... Může to být několik sekund, ale taky celé hodiny. Je mi jasné, že tahle informace je ti k ničemu.“

„Co považuješ za nejpravděpodobnější?“

„Ty máš tedy otázky! Já jsem přírodovědkyně, ne jasnovidka. Kdyby měl doopravdy existovat ten zlověstný neznámý jed, bylo by možné všechno. Jak ti můžu říct odhad?“

„A kdybys přesto musela, co by...“

„Stručně,“ přerušila ji Luise. „Od deseti minut do půl hodiny. Ale jak jsem řekla, je to tak spekulativní, že bych to nikdy nepotvrdila veřejně.“

„Přesto děkuju.“

„Nebylo by lepší počkat na výsledky z Hamburku?“

„Nemám čas. Musím vyšetřovat. Každý další den smaže další stopy. Znáš to.“

„Poslyš, Leno, Amrum... Nevyrostla jsi tam?“

Tentokrát zasténala Lena. „Ano, je to tak.“

„Moc jsi mi ale o tom ostrově a o svém mládí neprozradila. Nebo mám okno kvůli našemu nadměrnému požití alkoholu?“

„Spíš ne.“

„Takže?“ Luise se tázavě zadívala na přítelkyni.

„Někdy jindy. Musím jet, abych stihla poslední trajekt.“

Přítelkyně se objaly a Lena slíbila, že se v příštích dnech ozve.

Dvě

„Lena Lorenzenová!“

„Dobrý den, paní Lorenzenová. Tady Johann Grasmann, komisařství Flensburg.“

„Jste informovaný?“

„Samozřejmě. Obstaral jsem nám ubytování na Amrumu a prostudoval jízdní řád trajektů. Potřebuju pouze váš čas odjezdu.“

„Pojedeme posledním trajektem.“

„Výborně! Počkám na vás v přístavišti Dagebüll. Chcete ode mě ještě nějaké informace?“

Lena se usmála a chtělo se jí odpovědět řízným povelom *Odchod!* Nakonec řekla: „Ne, všechno je v nejlepším pořádku. Tak na dobrou spolupráci a na shledanou.“

„Na shledanou, paní hlavní komisařko.“

Lena vzdychla. Neznělo to bůhvíjak slibně. Nepotřebovala opatrovníka ani dozor. Doufala, že kolega Grasmann bude přinejmenším dobrý v pátrání po informacích, aby ho mohla zahrnout úkoly.

Nastartovala, vyjela z centra a za chvíli parkovala před domem, kde měla pronajaté podkroví. Vyběhla nahoru po dvou schodech a při odemykání dveří bytu vrhla pohled na displej hodinek. Její srdeční frekvence se zvýšila jen minimálně.

Musím zase nutně začít běhat, řekla si a prošla krátkou chodbou ke druhým dveřím. Osmdesátimetrový byt tvořil v podstatě jediný velký prostor, který sahál až ke štítu domu. Místo na spaní oddělovala od obytné a kuchyňské části volně stojící stěna. Díky velkým střešním oknům měl člověk pocit, že stojí v zimní zahradě.

Lena sáhla po velké cestovní brašně, která ležela v jednom z výklenků, a z otevřených polic posbírala několik kusů oblečení. Nakonec zašla do koupelny pro toaletní tašku. Když se cestou podívala do zrcadla, na moment se zarazila. Světlé vlasy měla vzadu sepnuté gumičkou a jako obvykle úplně rezignovala na make-up. Vypadám starší než na svých čtyřiatřicet? napadlo ji a hned si odpověděla pokrčením ramen. Až se vrátím, asi bych se měla objednat ke kadeřníkovi. Zašklebila se na sebe. Nebo si spíš rovnou zabukovat týden zkrášlovacího pobytu?

Cestou z bytu jí na mobilu zabučela esemeska. Joe, kolega z kielského komisařství, s nímž už přes rok udržovala cosi jako milostný poměr, se esemeskou ptal, jestli by se mohli večer sejít v malé kielské hospůdce *Leierkasten*. Napsala mu, že pár dní nebude v Kielu, a jako odpověď následovaly hned tři otazníky. „Později,“ zamumlala a nechala mobil sklouznout do kapsy.

Před domem nastoupila do služebního passatu a za několik minut vjížděla na hlavní ulici, která vedla k dálnici.

Pravidelný zvuk motoru v ní vyvolal určitý druh automatického stavu. Ruce řídily vůz a oči sledovaly houstnoucí provoz, zatímco se v myšlenkách soustředila na případ.

Pořád ještě nepřišla na to, proč si šéf kriminálního úřadu Warnke vybral právě ji. Důvodem nemohl být jenom fakt,

že strávila dětství a mládí na Amrumu. Neměla dobrý pocit z Warnkeho náhlé proměny ze šéfa snižujícího její práci v chápavého kolegu, který ji pověřuje zdánlivě velmi důležitým úkolem. Musel přece vědět, že mu Lena nedůvěřuje, a na její loajalitu se může spolehnout jen omezeně. Pověřil ji schválně úkolem, na němž měla ztroskotat? Jaký by to mělo smysl?

Když se ozval mobil, přijala hovor přes handsfree.

„To jsem já,“ řekl Joe. „Kam cestuješ?“

„Na Amrum,“ odpověděla Lena tak neutrálně, jak dokázala. Nesnášela, když ji Joe takhle vyslyšchal po telefonu.

„Případ, nebo soukromě?“

„Co bys řekl?“ opáčila trochu netrpělivě. Přestože mu o své minulosti moc nevyprávěla, muselo mu být jasné, že si nevyjela na výlet.

„Aha! Ten mrtvý v plážovém koši, co? Myslel jsem, že by to bylo...“

„Jsi dobře informovaný.“

„Hej, Leno! Bylo to tučnými titulky ve všech novinách. Co je s tebou?“

„Musím se koncentrovat na silnici. Zavoláme si později, ano?“

Vzdychl. „Chápu. Tak se ozvi. Prosím!“

„Zatím,“ řekla Lena a ukončila hovor.

Zajímalo ji, proč jí Joe tak často volá v nejnevhodnějších chvílích. A teď bude celé hodiny hloubat o tomhle stručném rozhovoru. Už několik měsíců mluvil o společném bytí a dvakrát ji zval na návštěvu k rodičům do Frankfurtu. Nenechal se odradit jejím odmítavým postojem a často vyvozoval naprosto chybné závěry. Navzdory tomu, že byl jako policista vyškolený ve správném hodnocení lidských reakcí. Momentálně nechtěla ani bydlet s Joem, ani navštěvovat jeho rodiče. A nejmíň ze všeho se za to chtěla omlouvat.

Odbočila z A210 na A7. Krátce před Flensburgem sjede na spolkovou silnici a zamíří napříč Šlesvickem-Holštýnskem od Baltského k Severnímu moři.

Dny kvetoucí řepky, které každoročně měnily krajinu na pobřeží Baltského moře v zářivě žlutou kulisu, skončily před několika týdny. Koncem června tady vládly příjemné letní teploty kolem dvaceti stupňů.

Lena milovala procházky podél strmého pobřeží. Na jedné straně výhled na rozlehlé Baltské moře, na druhé straně kvetoucí řepková pole a intenzivně zelené pastviny. Mohla tady chodit dlouhé hodiny a přemýšlet. Jen zřídka požádala Joa, aby ji doprovodil. Lena tušila, že si ho dlouho neudrží. I když byl jen o rok starší než ona, hledal trvalý vztah. O manželství a dětech sice ještě nikdy nediskutovali, ale Lena byla přesvědčená, že o tom sní. Méně jistá si byla tím, jestli právě ona může jeho sny naplnit. Když mluvil o lásce, svíralo se jí nitro. Může tohle vydržet? zamýšlela se jako už tolikrát.

Joe přitom byl vlastně dokonalý muž právě pro ni. Uměl naslouchat, byl laskavý a nesnažil se být neustále středem pozornosti. Chápal, že občas potřebuje svobodu a jindy zase jeho blízkost. Proč jen to nemůže takhle zůstat?

Když Lena po hodině a půl vjížděla na kotviště trajektů u Dagebüllu, už zdaleky viděla stát vedle starého golfu mladíka, který zjevně někoho vyhlížel. Zastavila u něj a stáhla pravé okénko.

„Nejste náhodou policista?“ zeptala se s vážnou tváří.

Mladý muž se začervenal. „Hlavní komisařka Lorenzenová ze ZKÚ?“

„Ano, líp bych to nevyjádřila.“

Johann Grasmann přistoupil blíž. Lena ho odhadla tak na pětadvacet. Tmavé husté vlasy sčesané dozadu, pečlivě oholená

brada. Měl na sobě černé džíny a těsně střižené sako stejné barvy. Celkově působil trochu ztraceně.

„Já jsem...“

„Jasně, kolego. Navrhuju, abyste tady nechal svoje auto a pojedeme společně.“

Johann Grasmann se podíval směrem ke golfu, jako by se s ním chtěl rozloučit, vrátil se pohledem k Leně a horlivě přikývl. „Ano, samozřejmě. Jenom si z auta vezmu věci.“

Když vjížděli na palubu trajektu určenou pro auta, seděl Johann Grasmann mlčky na sedadle spolujezdce s aktovkou na kolenou.

„Budeme muset spolu několik dní vycházet,“ řekla Lena. „Takže tykání bude určitě jednodušší.“ Zaparkovala passata na vyhrazeném místě, vypnula motor a zatáhla ruční brzdu. Pak natáhla ke kolegovi ruku. „Souhlas?“

V mírných rozpacích přikývl, sáhl po její ruce a představil se: „Johann.“

Usmála se. „Já vím. Lena. Ale moje jméno už taky určitě znáš.“ Otevřela dveře. „Teď musím na čerstvý vzduch. Nahoře mi můžeš povědět, co jsi našel ve spisech.“

Krátce nato stáli na horní palubě u zábradlí. Trajekt mezi tím odrazil od břehu a pomalu se rozjížděl. Lena se zhluboka nadechla. „Vzduch Severního moře má vlastní typickou chuť.“ Johann mlčel a zjevně dumal, co tím jeho kolegyně chtěla říct. „Nemyslíš?“ zeptala se Lena.

„Nevím. To mě ještě nikdy nenapadlo.“

„Odkud jsi?“

Odkašlal si. „Z Dolního Porýní. Poblíž Kempenu.“

Lena se usmála. „Tam je spíš bezvětrí a hodně katolíků.“

Johann se poškrábal na hlavě. „Ano, velmi dobrá charakteristika, řekl bych.“ Pak se široce usmál. „Máme tam ale jednu ročně pořádnou zábavu při karnevalu.“

„To je fakt. Na to jsem zapoměla.“ Lena zvrátila hlavu dozadu, několikrát se nadechla a vydechla. „Pane kolego, a teď k případu. Vydala jsem se na cestu hned, jak jsem dostala nařízení. Můžeš mě informovat o tom, co je nového?“

„Samozřejmě!“ odpověděl energicky.

Lena se na něj vyčítavě podívala. „Uvítala bych, kdyby to bylo míň formální.“

„Omlouvám se, ale...“

„V pořádku. Tak co říká spis? V Kielu jsem ho jenom přečetla a dnes večer se do něj znovu ponořím. Prosim o stručný přehled.“

„Ano, jistě,“ řekl Johann a mírně se napřimil. „Naší oběti, Heinu Bohlenovi, bylo jednapadesát let, povoláním sociální pedagog a ředitel dětského domova. Narodil se ve Východním Frísku, v Emdenu studoval na odborné vysoké škole a později pracoval poblíž Leeru, ale i v jiných severoněmeckých městech v různých domovech, než si před čtrnácti lety koupil dům na Amrumu a přestavěl ho na dětský domov. Už za rok ho otevřel. V domově je dnes patnáct míst pro chlapce ve věku od pěti do šestnácti let. V zařízení pracuje šest žen. Jednou z nich je manželka naší oběti, povoláním také sociální pedagožka. Dál je tu vychovatelka, kuchařka a zbytek jsou pomocné síly na nižším mzdovém stupni. Hein Bohlen v dospělosti nikdy nebyl trestaný, jestli se něčeho dopustil jako mladistvý, nemohu říct. Spisy byly buď vymazané, nebo jsou nepřístupné.“ Johann Grasmann se podíval do svých poznámek a pokračoval: „Místní lékař klasifikoval smrt jako srdeční infarkt, při pitvě později vyšlo najevo, že bychom měli s největší pravděpodobností předpokládat otravu jedem. Poslední výsledky ještě nemáme.“

Na chvíli se odmlčel a zdálo se, že přemýšlí, jakou formulaci zvolit. „Místní kolegové se právě moc nevyznamenal. V tak malých obcích bývají poměry jasné, každý je s každým příbuzný nebo se přinejmenším dobře znají. Bylo pro ně samozřejmě

jednodušší přijmout přirozenou smrt, když lékař navíc mluvil o předchozí léčbě a vystavil úmrtní list, který ji potvrdil. A teď tedy vstupujeme na scénu my a smíme začít od začátku.“ Johann trochu teatrálně vzdychl. „Dopis na rozloučenou se navzdory intenzivnímu hledání nenašel. Krátký výslech manželky a obou dalších spolupracovnic nevyvolal žádné podezření na cizí zavinění. Oběť byla všeobecně oblíbená, angažovala se v obci, v kostelním sboru a sportovním spolku. Myslím, že bychom měli začít s lékařem a znovu vyslechnout manželku a zaměstnankyně.“

„Víme, odkud měl Hein Bohlen peníze na dům a přestavbu?“

Johann znovu nahlédl do svých poznámek. „Ne, tedy ve spisu o tom není zmínka. Nepodléhá to ani ohlašovací povinnosti. Nejspíš si půjčil od banky.“

„I před čtrnácti lety se za domy na Amrumu platily horentní sumy. Při velikosti, jakou musí takový dům mít, se snadno dostaneme na milion eur i víc. Takový úvěr bez dostatku vlastních prostředků nemohl dostat.“

Johann si něco poznamenal. „To určitě nebude problém zjistit. Hned zítra požádám Flensburg.“

„To není nutné. Jistě to bude vědět i příslušný finanční úřad. Zeptáme se tam. Mimochodem... Flensburg. Proč mi jako podporu poslali právě vás?“ zeptala se Lena náhle.

V první chvíli se na ni Johann zadíval dotčeně, ale hned se vzpamatoval. „Tři kolegové jsou na dovolené, jeden se o víkend zranil při sportu a leží v nemocnici, dva další...“

„V pořádku,“ přerušila ho Lena. „Nechme to být. Jaké je vaše hodnocení případu?“

„Podle podkladů ve spise...“

„Myslím, jaký máte pocit?“ Johann tiše vzdychl a pokrčil rameny. „V tom jsme tedy zajedno,“ okomentovala Lena jeho nonverbální odpověď. „Jak jsem řekla, večer si ještě důkladně proctu spis, abychom na tom byli stejně. Beztak musíme zítra

začít úplně od začátku. Pro nás jako by Heina Bohlena našli na pláži před pár hodinami.“

Trajekt mezitím doplul na otevřené moře. V dálce bylo vidět po pravé straně ostrov Föhr, kde je čekala první zastávka ve Wyku a potom pokračování do Wittdünu na Amrumu. Lena dumala, jestli je to pět nebo šest let, co byla na ostrově naposledy. Tenkrát přijela na pohřeb muže tety Beke. Při vzpomínce na svou oblíbenou tetu se bezděčně usmála. Beke Althusenová byla o devět let starší matčina sestra. Lena k ní od malička měla vřelý vztah. Minimálně jednou ročně navštívila Beke neteř v Kielu a každých pár týdnů si telefonovaly.

„Za čtvrt hodiny bychom měli připlout do Wyku na Föhru,“ pronesl Johann s pohledem na ostrov. „Je to jen mezizastávka, hned pojedeme dál.“

Lena se vytrhla ze vzpomínek. „Tys ještě nikdy nebyl na Amrumu nebo na Föhru?“

„Ne, bohužel ne. Po skončení policejní vysoké školy jsem se ucházel o místo ve Flensburgu. Před čtyřmi roky. Mám rád Skandinávii. Švédsko. Norsko. Na jaře a na podzim se tam člověk může nádherně toulat.“

„Já jsem se na Amrumu narodila a vyrostla. Ale to ti určitě řekli.“

„Ano, šéf se o tom zmínil.“

„Varoval tě přede mnou?“ Johann pokrčil rameny. „Tak co?“ vyzvala ho Lena.

„Přímo ne,“ prozradil Johann konečně a bylo vidět, že je mu to nepříjemné.

„No teda!“ zasmála se Lena. „Myslela jsem, že mě pověst předchází aspoň do Flensburgu.“ Umínila si, že kolegovi položí tutéž otázku znovu za několik dní.

„Mimochodem, budeme bydlet v jakémsi obecním hostinském domě,“ pokusil se Johann změnit téma.

„Všechna čest! Jak jsi to dokázal?“

Zasmál se. „Umím být velmi vytrvalý. To tedy tvrdí moje matka. Dům se běžně používá pro hosty obce. Naposledy tam půl roku bydlel nějaký spisovatel. Kuchyňka, koupelna, dvě ložnice, a dokonce i malá kancelář. Pro nás jako stvořené. A navíc v Norddorfu.“

Lena uznale přikývla. „To je vynikající. Už jsem se bála, že nás čeká nějaký zatuchlý penzion.“

Zdalo se, že Johanna její chvála upřímně potěšila, protože měl na tváři široký úsměv.

Lena do něj štouchla ramenem. „Zdá se, že by z nás mohl být perfektní tým.“